

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 135/2012-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Š. Š., T., ktorou namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Cb/744/1999 a jeho rozsudkom z 27. apríla 2009 a uznesením z 21. novembra 2008, postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cob/177/2009 a jeho rozsudkom z 29. septembra 2010, postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cob/176/2009 a jeho uznesením z 30. septembra 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo/18/2011 a jeho uznesením z 31. mája 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Š. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2011 doručená sťažnosť Ing. Š. Š., T. (ďalej aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Cb/744/1999 a jeho rozsudkom z 27. apríla 2009 a uznesením z 21. novembra 2008, ako aj postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cob/177/2009 a jeho rozsudkom z 29. septembra 2010, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cob/176/2009 a jeho uznesením z 30. septembra 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo/18/2011 a jeho uznesením z 31. mája 2011.

Predmet sporu pred všeobecnými súdmi sa týka rozhodovania o žalobe sťažovateľa o zaplatenie pohľadávky aj s príslušenstvom v súvislosti so stavbou plynovodu pre obec C. (ďalej len „obec“), ktorá (stavba) bola rozdelená na dve etapy, na ktoré bolo vydané jedno stavebné povolenie, na ktorej sťažovateľ participoval ako subdodávateľ na základe zmluvy o dielo. Časť prvej etapy stavby financoval S. N. (ďalej aj „S.“) a ďalšiu časť prvej etapy financovala obec. Prvá etapa sa budovala na základe dvoch zmlúv o dielo. Druhú etapu financovala obec na základe „tretej“ zmluvy o dielo. Až po dokončení a prevzatí prác na prvej a druhej etape mohlo dôjsť ku kolaudácii a užívaniu plynovodu v obci.

S. uzavrel zmluvu o dielo na časť stavby, ktorú financoval s firmou „A. D., N., IČO:...“ (ďalej len „žalovaný“), na stavebné práce pozostávajúce zo zemných prác (HSV - hlavná stavebná výroba). Táto časť bola budovaná ako prvá.

Žalovaný vzhľadom na to, že nemal dostatok kapacít na realizáciu zemných prác, požiadal starostu obce o dodávateľa, ktorý bude schopný tieto práce vykonať. Starosta obce odporučil ako dodávateľa prác sťažovateľa (firmu Ing. Š. Š., T., IČO:...), ktorá už predtým vybudovala pre obec vodovod.

Žalovaný uzavrel so sťažovateľom 22. apríla 1996 zmluvu o dielo na vykonávanie zemných prác. V zmluve o dielo medzi sťažovateľom a žalovaným bola dohodnutá za ich dodávku pevná cena 1 500 000 Sk, ale za podmienok odlišných od odsúhlasenej projektovej dokumentácie (ktoré podľa sťažovateľa prisľúbil žalovaný prerokovať so S.). V nadväznosti

na spôsob vykonávania zemných prác sťažovateľom (a aj nespokojnosť obyvateľov obce) žalovaný odstúpil od zmluvy a rozhodol sa sám realizovať v zmluve o dielo dojednané stavebné práce. Sťažovateľ túto skutočnosť zaznamenal v stavebnom denníku a 12. júna 1996 podľa jeho vyjadrenia začal vykonávať zemné práce. Sťažovateľ tvrdí, že mu bola zmarená možnosť tieto zemné práce vykonávať, a preto 13. júna 1996 zo stavby odišiel. Žalovaný začal po dokončení zemných prác vyzývať sťažovateľa na ich dokončenie a odovzdanie.

Okresný súd rozhodol o žalobe sťažovateľa rozsudkom z 27. apríla 2009 tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť sťažovateľovi sumu 9 440,37 €, úrok z omeškania 0,05 % za každý deň omeškania zo sumy 5 845,78 € od 5. júla 1996 do 23. decembra 2006, 0,05 % úrok z omeškania za každý deň omeškania zo sumy 6 753,85 € od 5. júla 1996 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti okresný súd žalobu zamietol. Sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania vo výške 1 535,55 € a žalovanému v sume 5 996,94 € (ďalej len „rozsudok okresného súdu“).

Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie žalobca aj žalovaný, o ktorých rozhodol krajský súd rozsudkom z 29. septembra 2010 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil (ďalej len rozsudok krajského súdu).

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením z 31. mája 2011 tak, že ho odmietol (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

V súvislosti s napadnutým rozsudkom okresného súdu sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Okresný súd konal účelove v snahe nepriznať žalobcovi spravodlivé zadosťučinenie zdôvodnenie rozsudku, dokazovanie a videnie toho, čo sudca vidieť chce, aby mohol účelove rozhodnúť, je porušovaním práva na spravodlivé súdne konanie.

Okresný súd v Trenčíne rozsudkom z 27. apríla 2009, č. k.: 18Cb 744/1999-627 zamietnutím žaloby ako nedôvodnej - nepriznaním 25.498,31 EUR s 18,25% ročným

úrokom z omeškania zo sumy 27.682,11 EUR od 5. júla 1996 do zaplattenia a zo sumy 502,72 EUR od 23. decembra 1996 do zaplattenia, ktoré si žalobca uplatnil titulom škody - ušlého zisku a vyčíslených úrokov z omeškania a ďalej aj tým, že súd priznal odmenu znaleckému ústavu za nepravdivý znalecký posudok, považujem za konanie, v ktorom súd nekonal nestranne - rozhodol nespravodlivo, čím porušil čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd - právo žalobcu na to, aby bola vec spravodlivo prejednaná. Zamietnutie žaloby súd riadne nezdôvodnil, dôkazy, ktoré mal, účelové si vyložil tak, aby vyhovovali žalovanému - prekrútil ich význam.

Zdôvodnenie rozsudku ako aj samotné konanie súdu ako žalobca považujem za účelové. ...

Súd odôvodnil rozsudok v rozpore so skutočnosťou - potrebné dôkazy mal, no buď im nerozumel - znalcov o vysvetlenie nepožiadal, alebo konal účelove. Podľa môjho názoru súd tak konal s cieľom rozhodnúť v prospech žalovaného v rozpore s dôkazmi, ktoré mal. “

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti poukazuje na konkrétne okolnosti, z ktorých podľa neho vyplýva, že okresný súd si osvojil zistenia, ktoré sú v rozpore s vykonanými dôkazmi. Poukazuje na znenie čl. VI ods. 5 zmluvy o dielo, z ktorého je zrejmé, že sťažovateľ a žalovaný dohodli vykonanie určitých prác odchylné od projektovej dokumentácie.

V súvislosti s odovzdaním staveniska poukazuje na § 18 vyhlášky Slovenského úradu bezpečnosti práce a Slovenského banského úradu č. 374/1990 Zb. o bezpečnosti práce a technických zariadení pri stavebných prácach (ďalej len „vyhláška č. 374/1990 Zb.“) a na literatúru vydanú «*Slovenskou komorou stavebných inžinierov nazvanej „Odborná spôsobilosť v stavebníctve“ II. doplnené vydanie Učebné texty a príklady skúšobných otázok*», z ktorých vyplýva, že pri odovzdaní a prevzatí staveniska sa preberajú aj „*vyznačené inžinierske siete a iné prekážky nachádzajúce sa na stavenisku*“, pričom tieto skutočnosti sťažovateľ uvádzal okresnému súdu.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ poukazuje na to, že na stavbe pracoval naposledy 8. júna 1996, pričom sa odvoláva na argumentáciu jeho právneho zástupcu, ktorú mal uviesť na pojednávaní na okresnom súde 9. septembra 2004. Sťažovateľ polemizuje so závermi,

ktoré vyvodil okresný súd zo zápisu žalovaného v stavebnom denníku zo 7. júna 1996. Nesúhlasí tiež so záverom okresného súdu o jeho odchode zo staveniska v dňoch 10. júna 1996 až 13. júna 1996, ktorý v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že sťažovateľ „porušil zmluvnú povinnosť vykonať a odovzdať dohodnuté dielo, zo stavby odišiel bez právneho dôvodu“.

V tejto súvislosti sťažovateľ v sťažnosti tiež uvádza:

«Súd odmieta uznať list č. 017606 stavebného denníka napriek tomu, že tento list predložil súdu ako žalobca tak žalovaný. Bolo dokázané, že obe strany o záznamoch na liste č. 017606 vedeli a žalovaný v čase, keď tak vykonať mohol, voči záznamom nepripojil žiadne stanovisko, čo prakticky znamená, že s tým, čo bolo zapísané, súhlasil. ...

Ak žalobca nejaké pochybnosti mal, tak mal možnosť na to, čo v stavebnom denníku zapísané bolo, reagovať ihneď, najneskôr (keď už tak nevykonával v čase zápisu) po doručení listu stavebného denníka č. 017606 a nie až po niekoľkých rokoch na súde. Súd neuznaním listu stavebného denníka č. 017606 sa bezdôvodne postavil na stranu žalovaného.

Podľa stavebného denníka deň prerušenia prác bol 13. 6. 1996 a to až po tom, čo žalobca upozornil žalovaného na konanie v rozpore so zmluvou a Obchodným zákonníkom. Dňa 12. 6. 1996 žalobca do denníka vykonal tento záznam „Záznam zhotoviteľa 12. 6. 1996 Dnešného dňa nastúpila na práce fa Dujka, čím porušila (zmarila) naše plnenie na uvedenom diele. Nečitateľný podpis.“ ...

Súd podľa môjho názoru bol jednoznačne na strane žalovaného a rozhodol účelove v prospech žalovaného. Bol porušený čl. 6 Dohovoru.

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29. septembra 2010 v č. k. 8Cob/177/2009-733 potvrdil rozsudok Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 27. apríla 2009 č. k. 18Cb/744/1999-627, čím dal ďalšiu facku čl. 6 Dohovoru.

Poukazujem na názor súdu odvolacieho týkajúci sa stavebného denníka, čo sa týka zistenia ceny stavebných prác. Záver posudku považuje aj odvolací súd za objektívny z dôvodu, že vychádzal zo stavebného denníka vedeného žalobcom, ktorú povinnosť mu ukladala zmluva (čl. VII ods. 1). Žalovaný mal možnosť záznamy v ňom kontrolovať a pripájať svoje stanoviská. Žalovaný začal vznášať námietky týkajúce sa neúplnosti stavebného denníka až v priebehu konania, čo však hodnoverne nepreukázal. Odvolací súd

napriek tomuto názoru potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý si zo stavebného denníka vyberal to, čo mu vyhovovalo.

Najvyšší súd uznesením zo dňa 31. mája 2011 č. k. 5Obdo/18/2011 svojim odmietnutím pochoval čl. 6 Dohovoru.

Som toho názoru, že nedostatky súdneho konania tak ako som ich uviedol, boli dôvodom na konanie v dovolaní. Považujem za nespravodlivé v rozpore s čl. 6 Dohovoru nepreskúmať tie rozhodnutia, kde ako súd prvého stupňa tak súd dovolací rozhodli rovnako, avšak oba súdy zhodne porušili právo na spravodlivé súdne konanie.»

Sťažovateľ v sťažnosti tiež poukazuje na znenie a výklad § 205a Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a tiež na poučovaciu povinnosť súdu podľa § 120 ods. 4 OSP. V tejto súvislosti uvádza:

„Som toho názoru, že aj dvakrát porušené právo by malo byť preskúmané súdom dovolacím, ak súdy rozhodli v rozpore s dôkazmi, so zákonom a nekonali nestranne. Je vecou štátu koľko stupňov na ochranu práva ponúkne a každý stupeň súdnej moci by mal konať nestranne a tak, aby zamedzil porušovaniu práva na spravodlivé súdne konanie.“

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní a jeho uznesením z 21. novembra 2008 a postupom krajského súdu v namietanom konaní a jeho uznesením z 30. septembra 2010 pri rozhodovaní o odmene znaleckému ústavu sťažovateľ argumentuje, že znalecký ústav vypracoval nepravdivý znalecký posudok. V tejto súvislosti uvádza:

„Okresný súd v Trenčíne dôvodmi nepravdivosti znaleckého posudku, ktoré som súdu doručil pred vypracovaním uznesenia o priznaní odmeny sa v nezaoberal.“

Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 30. septembra 2010 č. k. 8Cob/176/2009-rozhodol tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Dôvodmi nepravdivosti znaleckého posudku sa zaoberal povrchno. Prakticky išlo o súd, ktorý sa v prvom stupni zaoberal, aj keď povrchno, dôvodmi nepravdivosti znaleckého posudku. ...

Súd nekonal nestranne, bol na strane znaleckého ústavu a súdu prvého stupňa, svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, čím porušil čl. 6 Dohovoru. ...

Súd prvého stupňa konal účelove - bol na strane žalovaného. Konanie súdu trvalo neúmerne dlho, čo vyhovovalo súdu, ktorý nemal záujem nestranne a spravodlivo rozhodnúť. Súdu prvého stupňa boli predložené dôkazy, ktoré podľa môjho názoru dokazovali nárok žalobcu na škodu. Prekrúcanie dôkazov a právny názor sudcu, ktorý bol a je podľa môjho názoru v rozpore so zákonom, ma poškodil a to nie len tým, že som nedosiahol spravodlivé zadosťučinenie, ale som bol sudcom ešte aj potrestaný zaplatiť trovy konania za účelové konanie súdu. ...

Najvyšší súd Slovenskej republiky nepreskúmal rozhodnutie súdu odvolacieho nerozhodol o zrušení ani zmenení rozhodnutia súdu odvolacieho a tým zbavil štát zodpovednosti za nezákonné rozhodnutie súdu o priznaní odmeny za konanie považované za trestný čin.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom a uznesením zo dňa 31. mája 2011, sp. zn. 5 Obdo 18/2011, ktorým odmietol dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 29. septembra 2010, č. k.: 8cob/177/2009-733 porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. mája 2011 sp. zn. 5 Obdo 18/2011 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa bude zaoberať aj oprávnenosťou odmeny vyplatenej Znaleckému Ústavu - Ústav súdneho inžinierstva so sídlom Ž., ktorá bola znaleckému ústavu priznaná Okresným súdom Trenčín uznesením sp. zn. 18Cb/744/1999-531 zo dňa 21. novembra 2008 a potvrdená Krajským súdom Trenčín uznesením 8Cob/176/2009- zo dňa 30. septembra 2010 v dovolaní napadnutej.

4. Okresný súd v Trenčíne postupom a rozhodnutím zo dňa 27. apríla 2009 k. č. 18Cb/744/1999-627 porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv.

5. Okresný súd v Trenčíne postupom a rozhodnutím zo dňa 21. novembra 2008 k. č. 18Cb/744/1999-531 porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv.

6. *Krajský súd v Trenčíne postupom a rozhodnutím zo dňa 29. septembra 2010 k. č. 8Cob/177/2009-733 porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.*

7. *Krajský súd v Trenčíne postupom a rozhodnutím zo dňa 30. septembra 2010 k. č. 8Cob/176/2009- porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.*

8. *Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 eur... ktoré sú súdy Okresný súd Trenčín, Krajský súd Trenčín a Najvyšší súd Slovenskej republiky každý po 1 000 eur... povinné vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

9. *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy konania v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi platenie a náhradu trov konania.“*

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je

zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Cb/744/1999 a jeho rozsudkom z 27. apríla 2009 a uznesením z 21. novembra 2008

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Cb/744/1999 a jeho rozsudkom z 27. apríla 2009 a uznesením z 21. novembra 2008 ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Cb/744/1999 a jeho rozsudok z 27. apríla 2009 a uznesenie z 21. novembra 2008, pretože tieto rozhodnutia preskúmal na základe odvolaní sťažovateľa podľa § 201 a nasl. OSP krajský súd.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cob/176/2009 a jeho uznesením z 30. septembra 2010

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Namietané uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 12. novembra 2010 a sťažovateľ podal sťažnosť na poštovú prepravu 26. septembra 2011, t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo/18/2011 a jeho uznesením z 31. mája 2011

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom

prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

V sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo/18/2011 a jeho uznesením z 31. mája 2011.

Najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia z 31. mája 2011, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, v prvom rade skúmal, či je dovolanie prípustné podľa § 236 a nasl. OSP, pričom v tejto súvislosti uviedol:

„Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu. V predmetnej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a rovnako nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p., a preto prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 3 O. s. p. nie je daná.“

V ďalšej časti odôvodnenia svojho uznesenia najvyšší súd hodnotil prípustnosť dovolania z hľadiska § 237 OSP a uviedol:

„Dovolateľ v dovolaní prípustnosť dovolania zakladá tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné - nie je v súlade so zákonom, a tým je naplnená prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p.. Dovolateľ presný dôvod prípustnosti dovolania uvedený v ustanovení § 237 O. s. p. neuviedol.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. /druhá veta/ je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Dovolací súd nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z uvedených väd.

Dovolateľ naplnenie ust. § 237 O. s. p. vidí v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné a žalobca na pojednávaní pred skončením dokazovania nebol súdom poučený v zmysle § 120 ods. 4 O. s. p., že všetky dôkazy musí predložiť alebo označiť do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené neskôr súd neprihliada. Dovolací súd tieto tvrdenia žalobcu subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) O. s. p. ...

Dovolací súd dospel k záveru, že v predmetnej veci nedošlo postupom súdov k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. (IV. ÚS 329/04).

Správnosť skutkových a právnych záverov založených na dokazovaní, by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné (ide o dôvody, ktoré síce môžu zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť). O taký prípad v prejednávanej veci nešlo. Z uvedeného teda vyplýva, že posúdenie, či rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, prichádza do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné. To platí i vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.

Dovolací súd preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu aj súdu prvého stupňa a nezistil, že by bola postupom súdov žalobcovi znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Odvolací súd aj súd prvého stupňa rozhodovali v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. Odvolací súd napadnuté rozhodnutie riadne odôvodnil, v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. a v súlade s požiadavkou preskúmateľnosti. Tvrdenie dovolateľa, že nebol poučený v zmysle § 120 ods. 4 O. s. p. nie

je dôvodné. Okresný súd Trenčín doručil žalobcovi poučenie (č. 1. 55), v ktorom bolo uvedené aj ustanovenie § 120 ods. 4 O. s. p. spolu s predvolaním na pojednávania a výzvou na zaplatenie súdneho poplatku, 16. februára 2004. Nakoľko súd prvého stupňa si týmto svoju poučovaciu povinnosť splnil, na pojednávaní na ktorom uznesením vyhlásil za dokazovanie za skončené a na ktorom vyhlásil rozsudok už povinnosť účastníkov poučiť v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. opätovne nemal.

Dovolací súd je toho názoru, že rozsudok odvolacieho súdu netrpí vadou uvedenou v § 237 písm. f) O. s. p.

Rovnako dovolací súd nezistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou taxatívne uvedenou v § 237 O. s. p.

Najvyšší súd preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.“

Základom argumentácie sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnym názorom najvyššieho súdu, ktorý podľa neho nesprávne posúdil jeho námietky uvedené v dovolaní.

Z odôvodnenia namietaného uznesenia vyplýva, že najvyšší súd v prvom rade skúmal prípustnosť dovolania v predmetnej veci, pričom dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu s tým, že nejde o prípad, keď je dovolanie prípustné podľa § 238 ods. 3 OSP. Najvyšší súd konštatoval, že nešlo ani o prípady podľa § 238 ods. 1 a 2 OSP, na základe čoho dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľa proti predmetnému rozsudku nie je prípustné. Ústavný súd považuje tento záver za logický, vyplývajúci z relevantných skutkových zistení a ústavne akceptovateľných právnych záverov, rozhodne nie arbitrárny, pričom najvyšší súd ho primerane odôvodnil.

Najvyšší súd ako dovolací súd sa zaoberal aj námietkou sťažovateľa, že postupom okresného súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP] z dôvodu, že na pojednávaní, na ktorom okresný súd vyhlásil dokazovanie za skončené, nebol poučený podľa § 120 ods. 4 OSP, podľa ktorého súd je povinný okrem

vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a), najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Najvyšší súd považoval túto námietku sťažovateľa za nedôvodnú, pričom vychádzal zo zistenia, že okresný súd doručil 16. februára 2004 sťažovateľovi poučenie, v ktorom uvádza aj § 120 ods. 4 OSP spolu s predvolaním na pojednávanie a výzvou na zaplatenie súdneho poplatku. Na základe týchto zistení dospel najvyšší súd k záveru, že ak okresný súd nepoučil sťažovateľa podľa § 120 ods. 4 OSP na pojednávaní bezprostredne pred vyhlásením dokazovania za skončené, neporušil tým procesné práva sťažovateľa, a tým jeho postup nemožno hodnotiť ako odňatie možnosti účastníka konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP.

Ústavný súd na základe týchto skutočností konštatuje, že svoj záver o tom, že namietaným postupom okresného súdu nebola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom, najvyšší súd v namietanom uznesení primerane odôvodnil, je logický a vyplýva zo zisteného skutkového stavu, nie je arbitrárny, preto ho ústavný súd považuje za ústavne udržateľný. Z uvedených hľadísk je ústavne udržateľný aj záver najvyššieho súdu o tom, že vzhľadom na neprípustnosť dovolania nie je najvyšší súd v dovolacom konaní oprávnený preskúmať námietky sťažovateľa v dovolaní týkajúcom sa skutkových a právnych záverov okresného súdu na základe vykonaného dokazovania a záverov krajského súdu ako odvolacieho súdu.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej postup súdu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu (prípadne porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným postupom a uznesením najvyššieho súdu.

Závery najvyššieho súdu sú logické, rešpektujú zmysel a účel príslušných procesnoprávných ustanovení (najmä § 237 a § 238 OSP), nie sú arbitrárne, preto sú ústavne udržateľné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje.

V nadväznosti na to ústavný súd uzavrel, že sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti zjavne neopodstatnená pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a z tohto dôvodu ju v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cob/177/2009 a jeho rozsudkom z 29. septembra 2010

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že namietaný rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť v spojení s namietaným rozsudkom okresného súdu 12. novembra 2010, pričom sťažovateľ doručil ústavnému súdu sťažnosť 28. septembra 2011, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo by mohlo zakladať dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto, že bola podaná oneskorene.

S týmto záverom sa ústavný súd v danom prípade neuspokojil vzhľadom na to, že aj v prípade sťažovateľa akceptoval svoju judikatúru z ostatného obdobia (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), podľa ktorej lehota na prípadné

podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Sťažovateľ podal dovolanie, o ktorom dovolací súd rozhodol, že nie je prípustné.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní preskúmal časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich práv namietaným rozsudkom krajského súdu aj z toho hľadiska, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Pri preskúmaní namietaného rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto v prvom rade preskúmal rozsudok okresného súdu č. k. 18 Cb/744/1999-627 z 27. apríla 2009, ktorým okresný súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť sťažovateľovi sumu 9 440,37 €, 0,05 % úrok z omeškania za každý deň omeškania zo sumy 5 845,78 € od 5. júla 1996 do 23. decembra 1996, 0,05 % úrok z omeškania za každý deň omeškania zo sumy 6 753,85 € od 5. júla 1996 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania v sume 1 535,55 €, ktorú bol žalovaný povinný zaplatiť sťažovateľovi do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalovanému v sume 5 996,94 €, ktorú bol sťažovateľ povinný zaplatiť advokátovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať najmä na túto časť jeho odôvodnenia:

«Z vykonaného dokazovania súd zistil a mal za preukázané, že dňa 22. 4. 1996 žalobca ako zhotoviteľ a žalovaný ako objednávateľ, obaja v postavení podnikateľov, uzavreli písomnou formou zmluvu o dielo. Predmetom tejto zmluvy bol záväzok zhotoviteľa realizovať za podmienok dohodnutých v zmluve dodávku diela „Plynofikácia obce C. SO.03 STL Plynovod HSV práce“ v súlade s projektom (článok VI. ods. 5 druhá veta zmluvy) a záväzok objednávateľa dielo po dokončení prevziať a zaplatiť. Podľa článku III. ods. 1 zmluvy termín realizácie diela bol dohodnutý na máj 1996, termín dokončenia diela bez povrchových úprav bol dohodnutý na jún 1996 a termín dokončenia povrchových úprav bol dohodnutý do 10 týždňov od výzvy objednávateľa. V článku III. ods. 2 druhá veta zmluvy účastníci dohodli, že o odovzdaní a prevzatí stavby bude spísaná zápisnica. Podľa článku III. ods. 4 zmluvy účastníci dohodli, že objednávateľ odovzdá stavenisko zhotoviteľovi 1 mesiac pred začatím prác a zhotoviteľ uvoľní stavenisko do 1 mesiaca od ukončenia diela. Účastníci v rámci zmluvy neurčili, či odovzdaním staveniska je aj odovzдание listín o vytýčených inžinierskych sieťach zabezpečených žalovaným. Zmluva neobsahuje povinnosť žalobcu zabezpečiť pred začatím výkopových prác vytýčenie inžinierskych sietí v celej trase alebo v určitých etapách alebo úsekoch. V článku IV. ods. 1 zmluvy dohodli zmluvné strany cenu za dielo vo výške 1 500 000 Sk ako pevnú cenu bez dane z pridanej hodnoty, pričom táto daň bude účtovaná podľa platných predpisov. Podľa článku V. ods. 1 zmluvy mal zhotoviteľ oprávnenie účtovať cenu diela na základe skutočne vykonaných prác zaznačených v stavebnom denníku mesačne s lehotou splatnosti 14 dní. Konečnú faktúru ako

vyúčtovanie dohodnutej ceny diela mal zhotoviteľ pripraviť a odovzdať objednávateľovi na preberacom konaní. Podľa článku V. ods. 5 zmluvy pre prípad omeškania objednávateľa s úhradou faktúry dohodli účastníci, že objednávateľ zaplatí zhotoviteľovi úrok vo výške 0,05 % z fakturovanej čiastky za každý deň omeškania. Podľa článku VI. ods. 1 zmluvy sa zhotoviteľ zaviazal viesť na stavbe stavebný denník po celý dobu vykonávania diela. V článku VII. ods. 1 zmluvy zmluvné strany výslovne dohodli, že zmluva o dielo môže byť menená iba písomnými dodatkami. Ako predbežnú otázku žalobcom uplatneného práva na peňažné plnenie zodpovedajúce časti ceny za vykonané dielo, riešil súd otázku platnosti zmluvy o dielo a taktiež aj otázku spôsobu ukončenia obchodného záväzkového vzťahu medzi účastníkmi konania, zmluvnými stranami. Z hľadiska hmotného práva posudzoval súd platnosť zmluvy podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, § 536 a nasl. Obch. zák. Táto zmluva obsahuje všetky podstatné časti právneho úkonu: určenie zmluvných strán, určenie diela, záväzok objednávateľa zaplatiť cenu za dielo a cena diela. Písomne uzavretá zmluva o dielo zo dňa 22. 4. 1996 je platným právnym úkonom, z ktorého vznikli zmluvným stranám vzájomné práva a povinnosti.

Vzhľadom na rozdielne tvrdenia žalobcu a žalovaného týkajúce sa spôsobu ukončenia obchodného záväzkového vzťahu, za spornú otázku v právnej veci považoval súd otázku, či k ukončeniu vzťahu došlo jednostranným právnym úkonom odstúpením od zmluvy žalobcom alebo žalovaným alebo konkludentným spôsobom vyjadrujúcim za danej skutkovej situácie vôľu oboch zmluvných strán alebo či žalobca porušil svoju zmluvnú povinnosť ukončiť dielo a dielo odovzdať dohodnutým spôsobom žalovanému počas aj naďalej trvajúceho obchodného záväzkového vzťahu aj po dátume 8. 6. 1996. Zmluva o dielo neobsahuje žiadne dojednanie upravujúce možnosť odstúpenia od zmluvy, jeho vecné podmienky, dôvody, príp. definície. Z hľadiska formálneho bola pre platnosť odstúpenia od zmluvy o dielo potrebná písomná forma podľa článku VII ods. 1 zmluvy o dielo v spojení s § 40 ods. 2 Obč. zák. V konaní mal súd preukázané z výsluchu účastníkov a svedka Ing. L. Š., že medzi žalobcom a žalovaným boli v právnom vzťahu problémy vyplývajúce z toho, že žalobca HSV práce vykonával pomaly, s týmto pomalým priebehom prác neboli spokojní žalovaný, zástupcovia S. a. s. a ani starosta obce C. Ing. L. S., ktorý ako svedok tiež uviedol, že žalobca vykonával pre občanov obce domové plynové prípojky. Z listinných dôkazov v konaní predložených žalovaným súd zistil, že žalobca ako zhotoviteľ vykonával stavebné

práce v čase realizácie diela podľa zmluvy o dielo uzavretej so žalovaným aj na diele Š., prívod vody pre objednávateľa Z. š. p. B. Žalobca, ktorý v konaní tvrdil, že žalovaný ho dňa 8. 6. 1996 zo stavby plynofikácie v obci C. vyhnal, zakázal mu vo výkopových prácach pokračovať a na stavbu mu zakázal vstup, tieto svoje tvrdenia nepreukázal. Je nesporné, že dňa 8. 6. 1996 žalovaný pracoval na stavbe naposledy, a ako vyplynulo z výpovede žalobcu, v dňoch od 10. 6. 1996 do 13. 6. 1996 bol žalobca na stavbe už len pre veci a nástroje. Je nesporné, že od 12. 6. 1996 začal na stavbe plynofikácie obce C. pracovať sám žalovaný cca 2 100 m od miesta v ktorom ukončil práce žalobca a postupoval vo výkopových prácach tak, aby trasu uloženia plynového potrubia spojil. Z výpovede svedka Ing. L. Š. mal súd za preukázané, že pred začatím prác došlo medzi žalobcom a žalovaným za účasti tohto svedka a zamestnancov S., a. s. k obhliadke a k odsúhlaseniu trasy plynovodu. Zápisom žalovaného v stavebnom denníku zo dňa 7. 6. 1996 vedenom žalobcom podľa zmluvy o dielo, súd zistil, že výkopové práce prebiehali podľa schválenej projektovej dokumentácie. Pokiaľ žalobca v konaní tvrdil, že v rámci odovzdania staveniska mal žalovaný zabezpečiť vytýčenie inžinierskych sietí, toto tvrdenie nepreukázal a táto povinnosť nevyplýva ani z obsahu zmluvy o dielo. Žalobca v konaní nesporne nepreukázal dôvody, pre ktoré zo stavby v dňoch 10. 6. 1996 až 13. 6. 1996 odišiel a ktoré mali podľa jeho tvrdenia spočívať v tom, že nemal vytýčené inžinierske siete a stavba nebola doriešená. Podľa názoru súdu hlavným dôvodom ukončenia výkopových prác žalobcom boli problémy vo vzťahoch zmluvných strán, nespokojnosť investorov a žalovaného s časovým priebehom prác a obavy žalovaného o dodržanie termínu stavby vo vzťahu k investorom stavby S., a. s. a obce C. Žalobcom tvrdená skutočnosť, že žalovaný žalobcu zo stavby vyhnal, zakázal mu pokračovať v prácach a na stavbu mu zakázal vstup nemožno v dohodnutom zmluvnom vzťahu považovať za nemožnosť plnenia podľa § 575 Obč. zák. alebo podľa § 352 Obch. zák. Vzhľadom na preukázané skutočnosti možno konštatovať, že žalobca porušil zmluvnú povinnosť vykonať a odovzdať dohodnuté dielo žalovanému, zo stavby odišiel bez právneho dôvodu.

Znaleckým dokazovaním zo záverov znaleckého posudku č. 345/2008 zo dňa 30. 9. 2008 znaleckého ústavu Ústavu súdneho inžinierstva mal súd za preukázané, že cena prác vykonaných žalobcom v rámci stavby „Plynofikácia obce C. SO.03 STL Plynovod HSV práce“ predstavuje s daňou z pridanej hodnoty sumu 460 510,70 Sk. Žalobca za tieto práce vyúčtoval žalovanému cenu s daňou z pridanej hodnoty vo výške 379 576,50 Sk faktúrou č.

1/96 so splatnosťou do dňa 4. 7. 1996. Žalovaný dňa 23. 12. 1996 zaplatil žalobcovi za ním vykonané práce vrátane zisku sumu 176 110 Sk. Pre určenie výšky ceny diela vykonaného žalobcom vychádzal súd zo záverov znaleckého posudku č. 345/2008, ktoré považoval za objektívne a vychádzajúce najmä z údajov stavebného denníka vedeného žalobcom podľa článku VI. ods. 1 zmluvy o dielo. Námietky žalobcu a žalovaného k záverom znaleckého posudku v rámci znaleckého dokazovania považoval súd len za subjektívnu obranu v spore zo strany oboch účastníkov konania. Obaja účastníci podľa procesného postavenia namietali tie skutočnosti, ktoré boli v ich neprospech bez objektívneho základu.

Na pojednávaní dňa 6. 4. 2009 za účasti oboch účastníkov a právneho zástupcu žalovaného súd podľa § 95 ods. 1 O. s. p. pripustil zmenu žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 34 938,68 euro (1 052 562,63 Sk), 18,25,% ročný úrok z omeškania zo sumy 34 435,96 euro (1 037 417,63 Sk) od 5. 7. 1996 do zaplatenia, zo sumy 502,72 euro (15 145 Sk) od 23. 12. 1996 do zaplatenia a náhradu trov konania, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca uplatnil proti žalovanému cenu vykonaných prác podľa znaleckého posudku č. 345/2008 so zohľadnením časti ceny, ktorú žalovaný žalobcovi zaplatil.

V časti, v ktorej sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť 460 510,70 Sk, od 1. 1. 2009 po prechode na menu euro 15 286,15 euro, za práce vykonané na diele od 23. 5. 1996 do 8. 6. 1996 považoval súd žalobu za dôvodnú a v tejto časti súd žalobe so zohľadnením zaplatenej časti ceny diela vo výške 5 845,78 euro vyhovel. Žalovaný bol so zaplatením tejto ceny v omeškaní od 5. 7. 1996 (od nasledujúceho dňa po splatnosti faktúry č. 1/96). Pre prípad omeškania žalovaného so zaplatením ceny dohodli účastníci úrok z omeškania vo výške 0,05 % denne z fakturovanej ceny (článok V. ods. 5 zmluvy o dielo). V ročnom vyjadrení predstavuje tento úrok $0,05 \times 365 = 18,25$ %. Nárok na zaplatenie dohodnutého úroku z omeškania vznikol žalobcovi z fakturovanej ceny a to za obdobie od 5. 7. 1996 do 23. 12. 1996 zo sumy 176 110 Sk (5 845,78 euro) a za obdobie od 5. 7. 1996 do zaplatenia zo sumy 203 466,50 Sk (6 753,85 euro) ako rozdielu fakturovanej sumy 379 576,50 Sk a zaplatenej sumy 176 110 Sk.

V časti o zaplatenie 25 498,31 euro (34 938,68 - 9 440,37), 18,25 % ročného úroku z omeškania zo sumy 27 682,11 euro (34 435,96 - 6 753,85) od 5. 7. 1996 do zaplatenia a zo sumy 502,72 euro (15 145 Sk) od 23. 12. 1996 do zaplatenia súd žalobu ako nedôvodnú

zamietol. Tieto sumy si žalobca uplatnil v konaní titulom náhrady škody za ušlý zisk a sumu 15 145 Sk ako vyčíslené úroky z omeškania. Uplatnený nárok žalobcu na náhradu škody sa spravuje medzi účastníkmi konania ustanoveniami o náhrade škody podľa § 373 a nasl. Obch. zák. Vychádzajúc z tohto zákonného ustanovenia sa táto úprava aplikuje na škodu, ktorá vznikla zo záväzkových vzťahov medzi podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti. Náhrada škody podľa § 373 Obch. zák. je založená na princípe objektívnej zodpovednosti. Princíp objektívnej zodpovednosti spočíva na troch základných predpokladoch vzniku zodpovednosti, ktorými sú protiprávny úkon, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním. Poškodený žalobca je povinný v konaní preukázať všetky tieto predpoklady a až po preukázaní týchto predpokladov prechádza dôkazné bremeno na škodcu - žalovaného, ktorý sa môže zodpovednosti zbaviť len pri použití liberačných dôvodov. Žalobca v konaní nepreukázal splnenie ani jedného z týchto troch predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu žalovaného, najmä protiprávny úkon žalovaného. Žalobca v rámci konania a svojich tvrdení protiprávny úkon žalovaného neoznačil a nešpecifikoval. Bez vzniku a preukázania protiprávneho úkonu, ktorý je základných a prvým predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu nemožno ustáliť a zistiť príčinnú súvislosť medzi škodou a protiprávnym konaním a v neposlednom rade aj výšku škody. V časti nároku žalobcom uplatneného titulom náhrady škody súd žalobu ako nárok uplatnený bez právneho základu zamietol.»

Krajský súd ako odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku č. k. 8 Cob/177/2009-733 z 29. septembra 2010 poukázal predovšetkým na podstatné skutkové zistenia, z ktorých vychádzal pri prerokovaní odvolaní účastníkov konania a ktoré boli skutkovým základom aj pre rozhodnutie okresného súdu, a uviedol:

«Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že dňa 22. 4. 1996 žalobca ako zhotoviteľ a žalovaný ako objednávateľ, uzavreli písomnou formou zmluvu o dielo. Predmetom tejto zmluvy bol záväzok zhotoviteľa realizovať za podmienok dohodnutých v zmluve dodávku diela „Plynofikácia obce C. SO.03 STL Plynovod HSV práce“ v súlade s projektom (článok VI ods. 5 druhá veta zmluvy) a záväzok objednávateľa dielo po dokončení prevziať a zaplatiť. Podľa článku III. ods. 1 zmluvy termín realizácie diela bol dohodnutý na máj 1996, termín dokončenia diela bez povrchových úprav bol dohodnutý na jún 1996 a termín

dokončenia povrchových úprav bol dohodnutý do 10 týždňov od výzvy objednávateľa. V článku III. ods. 2 druhá veta zmluvy účastníci dohodli, že o odovzdaní a prevzatí stavby bude spísaná zápisnica. Podľa článku III. ods. 4 zmluvy účastníci dohodli, že objednávateľ odovzdá stavenisko zhotoviteľovi 1 mesiac pred začatím prác a zhotoviteľ uvoľní stavenisko do 1 mesiaca od ukončenia diela. Účastníci v rámci zmluvy neurčili, či odovzdaním staveniska je aj odovzдание listín o vytýčených inžinierskych sieťach zabezpečených žalovaným. Zmluva neobsahuje povinnosť žalobcu zabezpečiť pred začatím výkopových prác vytýčenie inžinierskych sietí v celej trase alebo v určitých etapách alebo úsekoch. V článku IV ods. 1 zmluvy dohodli zmluvné strany cenu za dielo vo výške 1 500 000,- Sk ako pevnú cenu bez dane z pridanej hodnoty, pričom táto daň bude účtovaná podľa platných predpisov. Podľa článku V ods. 1 zmluvy mal zhotoviteľ oprávnenie účtovať cenu diela na základe skutočne vykonaných prác zaznačených v stavebnom denníku mesačne s lehotou splatnosti 14 dní. Konečnú faktúru ako vyúčtovanie dohodnutej ceny diela mal zhotoviteľ pripraviť a odovzdať objednávateľovi na preberacom konaní. Podľa článku V ods. 5 zmluvy pre prípad omeškania objednávateľa s úhradou faktúry dohodli účastníci, že objednávateľ zaplatí zhotoviteľovi úrok vo výške 0,05 % z fakturovanej čiastky za každý deň omeškania. Podľa článku VI ods. 1 zmluvy sa zhotoviteľ zaviazal viesť na stavbe stavebný denník po celý dobu vykonávania diela. V článku VII ods. 1 zmluvy zmluvné strany výslovne dohodli, že zmluva o dielo môže byť menená iba písomnými dodatkami. S ohľadom na odvolania podané účastníkmi, odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa sa správne vysporiadal s otázkou platnosti zmluvy, o dielo uzavretej v zmysle § 536 a nasl. Obch. zák., keď dospel k záveru, že predmetná zmluva je platným právnym úkonom. Ďalej sa súd prvého stupňa správne vysporiadal s otázkou týkajúcou sa spôsobu ukončenia obchodno-záväzkového vzťahu medzi účastníkmi s ohľadom na časť žalobcom uplatňovaného nároku na náhradu škody.»

Krajský súd následne hodnotil otázku ukončenia zmluvného vzťahu medzi sťažovateľom a žalovaným a otázku ukončenia zemných prác sťažovateľom a v tejto súvislosti v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

„Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa sa vecou dôkladne zaoberal, riadne zistil skutkový stav a ohľadom ukončenia zmluvného vzťahu medzi účastníkmi vyvodil

správny právny záver v tom, že žalobcom tvrdenú skutočnosť (nemožnosť plnenia) spočívajúcu v tom, že žalovaný ho zo stavby vyhnal a zakázal mu v prácach pokračovať nepovažoval za nemožnosť plnenia v zmysle § 352 Obch. zák., ktoré naväzuje na základnú úpravu nemožnosti plnenia v ust. § 575 a § 577 Obč. zák.. V oboch prípadoch ide o úpravu nemožnosti plnenia, ktorá nastala až po vzniku záväzku a záväzok v jej dôsledku je trvalé nesplniteľný. So vznikom dodatočnej nemožnosti plnenia sa spája zánik záväzku, z hľadiska ktorého je rozhodujúca objektívna nemožnosť plnenia, teda takú nemožnosť, keď plniť záväzok je všeobecne nemožné a záväzok by namiesto dlžníka nemohol splniť nikto. V danom prípade, s ohľadom na obchodno záväzkový vzťah nešlo ani o plnenie nedovolené, t. j. zakázané právnymi predpismi.

Súd prvého stupňa ďalej správne ustálil, že hlavným dôvodom ukončenia výkopových prác, ktoré vykonával žalobca, boli problémy vo vzťahoch medzi zmluvnými stranami, čomu napovedá aj obsah podania napísaného starostom obce C. p. Ing. Š. zo dňa 25. 10. 1996, z ktorého vyplýva, že starostovi neboli známe konkrétne príčiny týchto problémov. Ďalej to bola nespokojnosť investorov a žalovaného s časovým priebehom prác a obava o dodržanie termínu stavby vo vzťahu k S. a obci C. Táto obava s ohľadom na vybavenosť žalobcu pracovnými silami a mechanizmami bola dôvodná. Nesporné je, že od 12. 6. 1996 žalovaný začal pracovať na stavbe plynofikácia obce C. sám, cca 2100 m od miesta, v ktorom žalobca ukončil výkopové práce a postupoval tak, aby sa spojil so začatou trasou. Žalobca pracoval na stavbe naposledy dňa 8. 6. 1996 a aj podľa názoru odvolacieho súdu nepreukázal dôvody, pre ktoré v dňoch 10. 6. 1996 až 13. 6. 1996 zo stavby odišiel, ani prečo nepokračoval v ním začatých výkopových prácach, keď žalovaný pracoval na opačnom konci stavby, vo vzdialenosti cca 2 km. Súd prvého stupňa vyhodnotil vykonané dôkazy v súlade so zásadami ust. § 132 O. s. p. a správne konštatoval, že žalobca porušil povinnosť vykonať a odovzdať dohodnuté dielo žalovanému a k opusteniu stavby nemal právny dôvod.“

V ďalšej časti odôvodnenia sa krajský súd zaoberal otázkou, či boli dané predpoklady na uplatnenie zodpovednosti za škodu u žalovaného, a uviedol:

„V danej veci žalobca nepreukázal základné predpoklady vzniku zodpovednosti, konkrétne protiprávny úkon žalovaného (nešpecifikovaný), preto nebolo možné ustáliť príčinnú súvislosť medzi škodou a protiprávnym konaním a následne ani výšku škody.

Povinnosť nahradiť škodu vzniká aj vtedy, keď k vzniku škody nedošlo porušením právnej povinnosti, ale ust. § 373 až § 386 Obch. zák. sa použijú aj v prípade povinnosti nahradiť škodu spôsobenú zánikom záväzku z obchodného záväzkového vzťahu pre nemožnosť plnenia. O takýto prípad, ako vyplýva z hore uvedeného, v posudzovanej veci nešlo.

S ohľadom na skutočnosť, že žalobca nepreukázal predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, súd prvého stupňa správne rozhodol, keď v tejto časti žalobu zamietol.“

V závere svojho odôvodnenia krajský súd skúmal odvoláciu námietku sťažovateľa týkajúcu sa spôsobu určenia ceny diela, ktoré sťažovateľ reálne vykonal do 8. júna 1996, a uviedol:

„Odvolací súd s ohľadom na odvolanie žalovaného preskúmal dokazovanie súdu prvého stupňa zamerané na zistenie ceny diela, prislúchajúce žalobcovi za práce vykonané na diele od 23. 5. 1996 do 8. 6. 1996. Súd prvého stupňa správne nariadil znalecké dokazovanie na cenu žalobcom vykonaných prác a tento dôkaz vyhodnotil správne z hľadiska jeho presvedčivosti vo vzťahu k znaleckej úlohe. Záver posudku považuje aj odvolací súd za objektívny z dôvodu, že vychádzal zo stavebného denníka vedeného žalobcom, ktorú povinnosť mu ukladala zmluva (čl. VII ods. 1), žalovaný mal možnosť záznamy v ňom kontrolovať a pripájať svoje stanoviská. Žalovaný začal vznášať námietky týkajúce sa neúplnosti stavebného denníka až v priebehu konania, čo však hodnoverne nepreukázal.

K námietke žalovaného, že súd prvého stupňa nevykonal dôkaz doloženým videozáznamom, odvolací súd dodáva, že obecné je dôkazným prostriedkom každá skutočnosť, ktorá je spôsobilá zistiť skutkový stav, teda aj videozáznam. Súd však nie je povinný vykonať všetky dôkazy, ktoré účastníci navrhujú. V danej veci sa aj odvolací súd stotožňuje s postupom dokazovania vykonaným súdom prvého stupňa, aj voľbou dôkazov, ktoré vykonal. V predmetnej veci posúdenie skutkového stavu záviselo na odborných znalostiach, preto správne súd prvého stupňa ustanovil znalca na vyčíslenie ceny prác

vykonaných žalobcom na diela, pričom rozsah prác bol objektívne ustálený údajom stavebného denníka. Z toho pohľadu dôkaz videozáznamom, čo do rozsahu vykonaných prác z objektívneho hľadiska nebolo potrebné vykonať. Súd prvého stupňa cenu vykonaných prác žalobcom v zmysle § 536 ods. 1 Obch. zák. ustálil správne vo výške 9 440,37 eur s ohľadom na záver znaleckého posudku a platbu žalovaného v sume 176 110,- Sk a správne rozhodol aj o omeškaní v náväznosti na výšku úrokov z omeškania dohodnutú zmluvne (čl. V ods. 5 zmluvy o dielo).“.

Sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu ako odvolacieho súdu a okresného súdu ako súdu prvého stupňa. V sťažnosti namieta konkrétne skutkové zistenia, z ktorých konajúce súdy vychádzali, právne posúdenie zisteného skutkového stavu a konkrétne právne závery, ktoré konajúce súdy urobili. Sťažovateľ predovšetkým namieta záver konajúcich súdov o tom, že neboli zistené predpoklady na uplatnenie zodpovednosti žalovaného za škodu tým, že on ako sťažovateľ nepreukázal protiprávny úkon žalovaného, prípadne nemožnosť plnenia. Namieta tiež záver konajúcich súdov, že sťažovateľ a žalovaný v zmluve o dielo nedojednali, či pri odovzdaní staveniska je žalovaný povinný odovzdať aj vytýčenia existujúcich inžinierskych sietí. Táto povinnosť podľa sťažovateľa vyplýva zo stavebnej praxe a z vyhlášky č. 374/1990 Zb.

Sťažovateľ namieta aj záver konajúcich súdov o tom, že so žalovaným dojednal vykonanie diela v súlade s projektovou dokumentáciou, čo podľa sťažovateľa nevyplýva zo znenia čl. VI ods. 5 zmluvy o dielo. Sťažovateľ tiež nesúhlasí s právnym posúdením ukončenia prác na vykonávaní diela, ktoré konajúce súdy vyhodnotili ako porušenie zmluvnej povinnosti sťažovateľa. Sťažovateľ tiež nesúhlasí so spôsobom určenia ceny skutočne vykonaného diela. Na tomto základe sťažovateľ zastáva názor, že konanie všeobecných súdov a odôvodnenie rozhodnutia bolo „účelové“ a konajúci sudca „bez akýchkoľvek dôkazov dáva za pravdu len jednej zo strán“ a že súd konal s cieľom „rozhodnúť v prospech žalovaného v rozpore s dôkazmi“.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa, možno konštatovať, že sú výlučne výrazom odlišného právneho hodnotenia zisteného skutkového stavu. Odlišné právne hodnotenie

skutkového stavu je klasickým východiskom sporového konania, kde v súdnom konaní proti sebe stoja účastníci konania, ktorí majú odlišný a protichodný názor na vzniknutú skutkovú situáciu, ktorá spravidla vyplýva zo zmluvného vzťahu medzi sporovými stranami. Súd, ktorý rozhoduje spor účastníkov konania, pri rozhodnutí v prospech jedného z účastníkov rozhodne v zásade aj v súlade s právnym názorom úspešného účastníka, teda spravidla v rozpore s právnym názorom neúspešného účastníka. Skutočnosti, ktoré sťažovateľ uvádza v sťažnosti, podľa názoru ústavného súdu sú výrazom výlučne odlišného právneho názoru sťažovateľa na predmet sporu. Sťažovateľom uvádzané skutočnosti nijako neindikujú také pochybenia v postupe krajského súdu v namietanom konaní a v jeho rozsudku, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označeného práva sťažovateľa podľa dohovoru.

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu a odôvodnenia rozsudku okresného súdu dospel k záveru, že krajský súd odôvodnil svoj rozsudok primeraným spôsobom, jednotlivé skutkové zistenia vyplývajú z vykonaných dôkazov, právne hodnotenie a právne závery sú logické a predstavujú jeden z možných spôsobov právneho posúdenia zisteného skutkového stavu. Toto právne posúdenie je založené na primeranej aplikácii a výklade príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a zmluvy o dielo uzavretej medzi sťažovateľom a žalovaným. Predmetný výklad uvedených prameňov práva, ako aj obsahu predmetnej zmluvy je logický, krajský súd svoje závery primerane odôvodnil, nemožno ich teda považovať za zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoj právny názor vyslovený aj v tomto rozhodnutí, podľa ktorého skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Tak, ako už bolo uvedené v bode 3 tejto časti rozhodnutia (s. 16), o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu výklad príslušných

ustanovení Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a zmluvy o dielo krajským súdom ako odvolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Podľa názoru ústavného súdu je preto táto časť sťažnosti sťažovateľa zjavne neopodstatnená pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom krajského súdu v namietanom konaní a jeho rozsudkom z 29. septembra 2010 a namietaným porušením práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru; z uvedeného dôvodu ju preto ústavný súd aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2012